

POČITNICE SAMO Z OČKOM

Gudrun Mebs
POČITNICE SAMO Z OČKOM

Ilustrirala Catharina Westphal

Naslov izvirnika: Ferien nur mit Papa

Zbirka Prva z(o)renja

Miš založba, Miš d. o. o.
Gorjuša 33, 1233 Dob pri Domžalah
info@miszaložba.com, www.miszaložba.com

Prevedla: Tina Štrancar
Jezikovni pregled: Tanja Zečević
Korektura: Mateja Jelaska Čefarin
Uredila: Nika Susman
Prelom: Žiga Valetič
Za založbo: Anže Miš
Tisk: Nonparel d. o. o.
Dob, 2021

Copyright © 2019 Fischer Kinder- und
Jugendbuchverlag GmbH, Frankfurt am Main

Copyright © za prevod: fundacija S. Fischer Stiftung po nalogu TRADUKI

Izdajo tega dela je podprla ustanova TRADUKI, literarna mreža, katere člani so Ministrstvo za evropske in mednarodne zadeve Republike Avstrije, Ministrstvo za zunanje zadeve Zvezne republike Nemčije, Švicarska kulturna fundacija Pro Helvetia, avstrijsko Združenje prevajalk in prevajalcev (po nalogu Ministrstva za umetnost, kulturo, javno upravo in šport Republike Avstrije), Goethe-Institut, Javna agencija za knjigo Republike Slovenije, Ministrstvo za kulturo Republike Hrvaške, Resor za kulturo Vlade Kneževine Liechtenstein, Kulturna fundacija Liechtenstein, Ministrstvo za kulturo Republike Albanije, Ministrstvo za kulturo in informiranje Republike Srbije, Ministrstvo za kulturo Romunije, Ministrstvo za kulturo Črne gore, Ministrstvo za kulturo Republike Severne Makedonije, Ministrstvo za kulturo Republike Bolgarije, Leipziški knjižni sejem in fundacija S. Fischer Stiftung.

Miš založba podpira avtorske pravice.

Spoštovanje avtorskih pravic spodbuja ustvarjalnost, opogumlja različne glasove, promovira svobodo govora in ustvarja raznoliko kulturo.

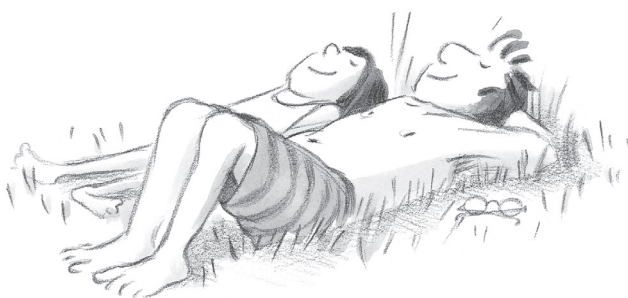
Hvala, ker ste kupili avtorizirano izdajo te knjige in ker ne kršite Zakona o avtorski in sorodnih pravicah z reproduciranjem, skeniranjem ali distribuiranjem kateregakoli dela te knjige brez našega dovoljenja. S tem podpirate knjižne ustvarjalke in ustvarjalce ter omogočate založbi, da še naprej izdaja knjige za vse bralce.

Prva izdaja, prvi natis, natisnjeno v 800 izvodih.

prva ZRENVJA

Gudrun Mebs

Počitnice samo v očkom

Ilustrirala Catharina Westphal

Prevedla Tina Štrancar

Miš

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana
821.112.2-93-32

MEBS, Gudrun

Počitnice samo z očkom / Gudrun Mebs ;
ilustrirala Catharina Westphal ; prevedla Tina
Štrancar. - 1. izd., 1. natis. - Dob pri Domžalah :
Miš, 2021. - (Zbirka Prva z(o)renja)

Prevod dela: Ferien nur mit Papa
ISBN 978-961-272-471-9
COBISS.SI-ID 62999555

1. poglavje

Očka prihaja! Rekla bi, da večina otrok po vsem svetu to zakliče vsak dan. Tisti, ki tega ne počnejo, nimajo očeta ali pa imajo takšnega, ki se pri njih pojavi le občasno. Jaz sem ena od njih. Večina teh otrok ve, zakaj so ti očki samo občasni očki. Jaz pa ne.

Mama in oči sta mi nekoč najbrž povedala, zakaj je tako, morda je bila tudi samo mama. Ampak saj je vseeno, pozabila sem. Morda sem bila še premajhna in nisem razumela. Pa tudi če bi, to ne bi ničesar spremenilo.

Če živiš samo z mamo, ima to tudi svoje prednosti. Mama skrbi samo zame in oči ne odvrta njene pozornosti.

Veliko se pogovarjava, le o očiju ne govoriva, tako ji je ljubše.

In vedno, kadar se mi zahoče, lahko spim pri njej. To se mi zgodi precej pogosto. Če bi

bil v postelji oči, tega zagotovo ne bi dovolil, moj vsekakor ne, prepričana sem. Oči ne mara preveč bližine, in s tem ne mislim samo objemanja in podobnega. Zato tudi ne živi z nama.

»Očka« rečem samo takrat, ko mislim nanj. Ko naju obišče, ga moram klicati »daddy«, to se mu zdi fino. Navadila sem se na to. Pa tudi na to, da on mene kliče »miška«, in ne Maja. Je miška bolj fino kot Maja?

Daddyju se zdi pomembno, da je fin, ima fin avto in zmeraj je oblečen v fino obleko s kravato. Sveže zloščeni čevlji spodaj in sveže očiščena očala zgoraj. Tudi njegova darila so zelo fina. Drage majčke pisanih barv, le da ponavadi zgreši velikost. Prevelike so mi ali pa premajhne. Ampak jih vseeno obdržim.

Včasih dobim tudi knjige, ki sem jih že zdavnaj prebrala, ker so za mlajše otroke. Vendar tega seveda ne more vedeti, saj ne pozna moje zbirke knjig. Te knjige potem vseeno še enkrat preberem. Nekoč mi je podaril plišasto igračko za crkljanje, pando z okroglimi očmi, ki je znala tudi cviliti.

Mama je privzdignila obrvi, a ni ničesar rekla. Nikoli ne komentira daddyjevih daril. Takoj sem opazila, da se ji zdi panda neprimerna. Meni pa ne, čeprav je za crkljanje ne rabim, za to imam mamo.

Panda je vseeno ves čas z mano, ampak zdaj ne cvili več, očitno sem jo prepogosto pripravila do tega. Kakor koli, so mi pa fine živo rdeče superge, ki mi jih je podaril nazadnje, ravno prav so in res zelo lepe! Čeprav superg v bistvu sploh ne rabim – za tek, mislim. Vseeno pa si jih obujem, ko se z Maxom vozim naokoli. Max, moj voziček, naredi vse, kar hočem, moj prijatelj je. In če imaš fuč noge, tako kot jaz, nujno potrebuješ takšnega prijatelja. Moje noge niso nikoli vedele, kako teči. Pa saj jim tudi ni treba, moje noge so Maxova kolesa.

Danes pride daddy, danes lahko končno spet zakličem: »Očka prihaja!« Saj on tega ne sliši.

Ves čas gledam na uro, večkrat se zapeljem do okna in nazaj in spet do okna in tako kot vedno traja celo večnost, preden končno pozvoni.

Sem že pri vratih, jih že odpiram in Max se kot blisk zaleti daddyju v koleno. Kako neu-
mno!

»Kakšen buren sprejem, miška, vesel sem ga,«
reče daddy in se nekoliko postrani zareži, »moje
koleno pa malo manj.« Drgne si hlače, je Max
kaj uničil? Ampak daddy samo
odmahne z roko, na srečo. Po-
treplja me po glavi, mamo pa
po rami, tako kot po navadi.
In to je to. Običajno gre-
mo takoj v dnevno sobo

pogledat darilo, pijemo čaj in jemo piškote.
Danes pa ne.

»Samo minutko, miška,« reče daddy in
mami pomigne proti kuhinji, vrata se zaprejo.
Obsedim pred njimi in se čudim. Slišim ju
govoriti, daddy veliko govori, mama pa manj.

Le kaj se pogovarjata in zakaj ne
smem biti zraven? Se pogovarjata
o meni? Očitno bo kaj takega. Je
to dobro ali slabo? Torej, če bi
moje noge lahko cepetale,
bi zdaj zacepetala.

Toda takrat se že od-
prejo kuhinjska vrata.
Daddy se zasmеji in
mi pokima, izraza na
maminem obrazu ne
morem razbrati, hitro
me potisne v dnevno
sobo. Daddy se vrže v
fotelj, še vedno se smeji,
to je dobro znamenje.
Mama me dvigne iz
Maxa k sebi na

kavč in zdaj vidim, da se tudi ona smehlja. To je še bolje ... Ja, in zdaj sledi veliko presenečenje! Daddy bi rad z menoj odpotoval, prvič, čez vikend in še dlje!

Samo miška in daddy, in mama je dovolila, mame ne bo zraven. Počitniška hiška je že rezervirana, elegantna in z vsem, kar sodi zraven, sredi narave, z bazenom in teniškim igriščem in jahanjem ponijev za otroke in najboljšo restavracijo, kjer se bosta daddy in miška basala s hrano, in moderno televizijo v počitniški hiški, glasbenim stolpom, računalnikom, vse bo tam, in miška bo imela čudovito roza posteljo z baldahinom, daddy bo s koktajlom v roki lenaril ob bazenu in nato vihtel teniški lopar, pa tudi za miško bo poskrbljeno, mami si ni treba delati skrbi, za miško bo poskrbelo medicinsko izšolano strokovno osebje, vse je vključeno v ceno, vse je natančno preveril, Maja se bo pravočasno vrnila k mami, lepo zagorela in spočita, ja, in še nekaj, daddy in mama sta sklenila, da ne bo nobenih telefonskih klicev, ti samo spodbujajo domotožje, povsem nepotrebno, kajne, miška? Je vesela? Je presenečenje uspelo?

Miška prikima ... Toda Maji po glavi rojijo vse mogoče misli.

Seveda se veseli, ampak to veselje mora še zrasti, vse je šlo tako hitro in vse je še tako novo.

Daddy se vsekakor veseli, oči za očali se mu prav lesketajo, smehlja se in me udari po kolenu. Nasmehnem se nazaj in prikimam, to gre samo od sebe. Ne povem mu, da ne potrebujem negovalk, to lahko uredim osebno z njimi. Nekoliko me muči to, da mama ni vključena v presenečenje ... Toda tudi tega mu ne povem!

Rečem samo: »Hvala, daddy, zelo vesela sem,« in se ob tem začnem zares nekoliko veseliti.

Daddy nato kmalu odide, odpraviti se mora, spakirati in podobno in jutri bo prišel pome, natanko opoldne. Že jutri!

Z mamó še dolgo sediva na kavču, primem jo za roko. »Mama, si žalostna, ker ne smeš zraven?« »Ah, kje,« reče mama, »nasprotno, vesela sem. Za nekaj časa se te bom znebila!«

Toda njena roka pravi nekaj drugega ...

Kadar z mamó takole skupaj sediva na kavču, se lahko prav lepo pogovarjava, to je namreč

najin *kavč resnice*. Tu se ne sme goljufati. Toda danes ni delovalo. Vprašala sem jo, ali jo skrbi, da daddy ne bo znal dobro paziti name, ker ni navajen. Nekoliko prehitro je odkimala.

Ona pa je mene vprašala, ali sem prepričana, da me ne bo zgrabilo domotožje, s telefonskimi pogovori ali brez njih. Nekoliko prehitro sem prikimala.

Ne, danes *kavč resnice* ne deluje, to sva obe ugotovili.

Sklenili sva, da se lahko pogrešava, ampak ne tako, da boli. Roko na srce in dogovorjeno! Mama me je trdno objela in božala moje lene noge in ob tem sem pomislila, ali to zna tudi očka? Mislim, da ne ...

»Mama, prinesi moj nahrbtnik!« sem rekla in zdrsnila v Maxa. »Spakirala boš vse, kar ti bom rekla.«

»Na ukaz, mlada dama!« je rekla mama in me odpeljala v mojo sobo. »Veš, kaj bom najbolj pogrešala? Tvoj ukazovalni ton!«

Ampak na srečo se je ob tem smejala.

2. poglavje

Mislila sem, da danes ponoči sploh ne bom mogla spati. Preveč reči se mi je motalo po glavi. Počitnice z očkom, le kako naj si to predstavljam? Ali lahko s svojimi hromimi nogami sploh jaham ponija? Bodo tam tudi drugi otroci? Upam! Z otroki nimam nikoli težav, moj hitri Max se jim zdi super, in če se hočejo še sami malce popeljati z njim, jim to vedno dovolim. Pogosto si želijo. Le odrasli me pomilujoče gledajo ali pa hitro umaknejo pogled. Bo očiju ob tem neprijetno? Je zato izrecno omenil negovalko, ki naj bi pazila name? V bazenu me je treba malce držati, mama to zna, kaj pa oči?

Si mu upam reči, kako naj to naredi? Ali je to s posteljo z roza baldahinom res? Takšne stvari obstajajo vendar samo v filmih. Mi je mama zapakirala tudi mojo najlepšo oblekico

s cvetličnim vzorčkom? Premetavam se sem in tja, noč je prekratka za toliko misli.

Toda nato sem očitno zaspala, vsekakor je bila plišasta panda danes zjutraj čisto sploščena.

Zdaj! Zdaj je končno tako daleč. Moj nahrbtnik je že pripravljen pri vratih in tudi jaz že sedim v Maxu. Mama še vedno teka sem in tja, v njenih očeh vidim, da je zaskrbljena. Jaz pa ne, jaz samo čakam. In vse misli, ki sem jih imela ponoči, so se spremenile v ščemenje v trebuhu, ki pomeni veselje.

Nekdo zahupa, daddy je tukaj!

Nato gre vse zelo hitro. »Miška, si pripravljena?« zakliče oči in pograbi moj nahrbtnik. Mama me odnese dol po stopnicah in se vrne po Maxa. Posede me na zadnji sedež, Max pa izgine v prtljažniku.

Daddy že sedi za volanom, brklja po gumbih in stikalih ter tiho preklinja predse. Očitno nekaj ni v redu. Ali to pomeni, da se zdaj ne bova mogla odpeljati? Ali to pomeni, da so počitnice z očkom padle v vodo? Sem se prehitro veselila? Takrat pa se daddy obrne k meni:

»Presneta navigacija je izpustila dušo, lahko jo kar odpišem. Ampak nič za to, pot imam natančno v glavi, miška! Imava vse? Lahko greva?«

Seveda lahko greva! Ampak kje je mama! Mi v slovo ne bo dala ljubčka? Aha, tamle je, še nekaj je pospravila v prtljažnik, potem je že pri meni, skloni se skozi okno, poljubček je precej moker in mislim, da njene oči tudi ... Nato hitro zašepeta:

»Maja, pošlji mi razglednico! Obljubiš?« Seveda jo bom, pokimam. Daddy zahupa, mama pa zakliče:

»Srečno pot! Zabavajta se in pazita nase ...«

Takrat pa oči že spelje, mama maha in maha in je čedalje manjša.

Ali maha tudi še takrat, ko se najin avto že zdavnaj ne vidi več? Jaz namreč še vedno mamam mami, ki je ne vidim več. Imam mogoče že zdaj domotožje? Ah, ne, Maja, zdaj moraš misliti za naprej, ne za nazaj. Na počitniško hiško! Dobro bi bilo, če bi imela ob sebi svojo pando ... Ampak ta tiči v nahrbtniku zadaj v prtljažniku. Saj je tam, kajne? O, ne, ni! Zdaj

sem se spomnila, še vedno leži v moji postelji, pozabila sem jo.

Zavzdihnem, vzdihljaj je precej glasen.

»Je tam zadaj vse okej?« vpraša daddy, strmi strogo naprej. Mora se koncentrirati, se že bližava avtocesti in tja hoče veliko avtomobilov.

»Vse okej,« rečem, ker to tudi drži. Če se lahko odpovem mami, se lahko tudi pandi. Upam ...

Daddy za volanom pospeši, sva že na avtocesti.

»Zdaj pa gas!« vzklikne in med »Počitnice, prihajava!« zdrvi mimo ostalih! In to kako! Prehiti vse avtomobile, ki so počasnejši od naju, ker naj bi bili to »splošno nevarni plazilci«. Hupa tovornjakom, ki so deležni: »Umakni se, samo v napoto si!« Nisem vedela, da je oči tak dirkač in da ga to tako zelo zabava. Mene pa tudi! Levo in desno mimo naju bežijo gozdiči, nato hiše, nato travniki, nato spet gozdiči, en dva tri in že jih več ni.

Daddy hupa in drvi in za hip pomislim, kako dobro, da je mama ostala doma. Hupanja in

dirkanja ne prenese. Jaz pa ... Glasno in hitro, to je nekaj!

Jaz zadaj se smejim, daddy spredaj pa govori. Ves čas. O teniškem igrišču, bazenu, obilnih zajtrkih na terasi. O lenarjenju na ležalniku z najnovejšim časopisom. Gledal bo DVD-je, same kriminalke, pa da ne omenjamo športnega programa, eno ali dve pivi že opoldne, prav zares si bo privoščil, da bo zagorel in dobro spočit ...

Nenadoma stopi na zavoro in zavije z avtoceste, kmalu bi zgrešil izvoz, kajne? Ampak daddy ima pot vendar v glavi in zdaj se peljeva po regionalni cesti. Nekaj kmetij, nato pa samo še polja, nato spet nekaj kmetij in nato nič več. Seveda, to vendar mora biti tako, najina počitniška hišica je vendar sredi narave, in ne med starimi kmetijami.

Peljeva se naprej in naprej, ne hupa, ne dirka, daddyjev avto se plazi, on pa guba čelo, to lahko vidim v vzratnem ogledalu. Vidim pa tudi to, kar vidi oči, torej samo še ograde in gozdičke levo in desno, v neskončnost. Precej samotno je videti ... Na vidiku ni nobenega teniškega igrišča, nobenega bazena in nobene

nobel počitniške hišice. Ampak daddy ima pot vendar natanko v glavi ... Ni mi treba skrbeti glede tega. Ali pač?

Kajti regionalna cesta se nenadoma konča, zavije in se spremeni v kolovoz, ki vodi naravnost v gozd. Sploh se ne peljeva več, temveč poskakujeva, na poti so globoke luknje. V otroškem sedežu me močno premetava, še dobro, da sem pripeta. Oči poskakuje na sprednjem sedežu, hecno je videti, vendar mi zdaj ni do smeha. Luknjasta cesta je čedalje bolj ozka, gozd je čedalje bolj gost in temen ... Le kje je zdaj najina počitniška hiška? Nekaj ni v redu, naj vprašam daddyja?

Raje ne.

Zdaj niti ne poskakujeva več, kajti cesta se je končala! Sredi gozda! Avto nenadoma čudno trzne, nato se ustavi. Pred leseno kočico sredi majhnega travnika. Za njim in okoli njega se spet začne gozd, gost in temačen in pošastno tih.

Kaj pa zdaj?